

Кротката

Радиша Ангелова

Глава 1

Започнах работа тук, за да събера пари за висше образование, но така и не го записах, а времето минаваше. Не мислех вечно да работя тук. На интервюто ме попитаха как се виждам след пет години и аз отвърнах като служител тук, но вече не гарантирах за още пет. Не издържах, задушавах се и изпадах в нервна криза. Трябваше ми промяна.

Цял ден ме гледаха изкъсо и лепяха като дъвки погледи по гърба ми. Положението беше напрегнато. Не знаех къде съм сгафила. Идеше ми да се скрия някъде. Стисках зъби и се преструвах, че не забелязвах шушуканията.

През обедната почивка ме извикаха в кабинета на началниците. Ръцете ми се потяха от нерви и не знаех къде да ги държа. Поканиха ме да седна - лош знак. Изпукаха пръсти - още по-лош знак. Докато унищожаваха сандвичите си пред мен, бях забравила глада си. Всичките, толкова сериозни, че едвам се сдържах да не прихна да се смея. Многократно бях виждала тази постановка

за други, но не предполагах, че ще я разиграят и за мен - щяха да ме уволняват. До началниците, уж засрамено, но с лека усмивка, седеше моя колежка. На бюрото разпознах папка с проект, която не бе минала през мен на ревизия. Заболя ме главата, а сърцето ми забърза ритъм. Явно решила да се докаже, го предала сама.

— Мика, каза, че си събирала папките и си проверявала данните - началника пръсна като салфетки листите в лицето ми.

— Вярно е - преглътнах шумно. Явно моята роля не бе останала незабелязана, но си мълчаха, когато ги спасявах, докато не могат да го обърнат срещу мен. Лесно предположих кой щеше бъде изкупителната жертва - аз. Те губеха.

— Какво съм ти направила, да ме саботираш така? - изхлипа. Каква актриса само. Аз, бледна, си заплетох езика и си глътнах граматиката.

— Вземала ли си тази папка? - присви очи шефката.

— Не, за пръв път я виждам. - заекнах. Заиграх се с ръба на елека си.

— Лъжкия, всички папки минават през теб. - едва не ме заплю Мика. Последвах още грозни думи, рев и сополи, а аз дори нямах шанс да обясня. Всички ме нападаха един през друг. Тези, които прикривах толкова години, ми забиваха нож в гърба. Трудно се справях в кризисни ситуации и шефката много добре го знаеше и го обърна срещу мен. Напълно изключих звук и картина. Всичко го усещах като далечно ехо.

В единия момент ми крещяха, в следващия излизах от кабинета. Цялата треперех. Всичките умора и глад се стовариха върху мен със страшна сила.

Доколкото успях да разбера излизах в принудителен отпуск за една седмица, за да разрешат случая и вземат решение за оставането ми във фирмата. Не ме заплашвах с понижение, защото просто нямаше накъде повече, но и не ме уволниха директно. Друг беше въпросът дали след изтичането на срока бих се върнала доброволно там. Как бих вдигнала глава и ги погледнала в очите след всички хули изсипани срещу мен. Загубихме доверието помежду ни.

Цареше гробовна тишина. Всички се споглеждаха учудени. Щяха да научат новината.

След години въздържание от кофеин, за пръв път изпитах желание за кафе. Мика ме почерпи едно, сякаш нищо не бе станало. Усмихна се и тихо ми благодари. За какво, нали нейният живот не бе съсипан.

Влачех крака, забила поглед в пода. Някакъв идиот се блъсна в мен и се залях с горещата напитка. Започна да бърше със салфетка в областта на гърдите ми, докато редеше извинения. Избутах ръката му и се затичах навън засрамена. Искях да изчезна, да пропадна вдън земя.

На това отгоре заваля, а аз нямах чадър или качулка. Покрих главата си с якето и забързах към автобусната спирка на сухо.

Докато чаках автобуса писах дузина съобщения на гаджето ми да се видим. Изрично ми бе забранил да му звъня. Той така и не отговори, което ме изнерви още повече. Имах нужда, повече от всякога, да споделя товара си с някого, да ме изслушат и подкрепят. Сигурно пак Петър бе на

дело. Толкова беше зает, че все по-рядко се виждахме. Дори почти не говорехме. Правехме секс, закусвахме и пак се разделяхме. Имаше отговорна работа като адвокат, а аз току що загубих своята.

Докато пътувах към дома не мислех. Просто наблюдавахменящите се пейзажи на блокове, магазини, дървета, хора и булеварди. Всичко ми се струваше толкова чуждо.

Не исках да мисля за бъдещето. Не се очертаваше розово, щом вече няхах работа. Едно бе сигурно, имах нужда от почивка и да изпусна парата. Твърде много ми се натрупа.

Може би щях да напиша малко по романа си. Това ме успокояваше. Вече щях да имам повече време за него. Досега пренебрегвах писането. Няхах муза или време. Все нещо друго по-важно изскачаше. Все нещо друго ми се стоварваше на главата. Все бързах за някъде. Това вече бе минало.

Щом затръшнах вратата на апартамента, ми стана тягостно. Идеше ми да крещя, да забивам юмруци в стената и да си скубя косите. Свлякох се до стената, захрих лице в шепи и заплаках.

Точно тогава Петър звънна. Пих студена вода и се опитах да се фокусирам върху дишането си и да овладея гласа си. Не му трябваше много да разбере, че нещо не е наред. Поисках да се видим навън, за да поговорим. Уклончиво се опита да се измъкне и да си изпроси секс, но не бях в настроение.

Разбрахме се за среща в любимия ни ресторант след два часа. Взех си душ, изсуших си косата и я оформих в кок, облякох си червената дантелена рокля, сложих си молив и яркочервено червило, нахлузих ботушите и тръгнах.

Глава 3

Лаптопът ми чакаше отворен на масичката за кафе и само един бегъл поглед от страна на мъжа ми бе достатъчен да заста на пред него, да го затворя и да го обявя за забранена зона. Можеше да го пусна в апартамента си, но никога до лаптопа. Той беше моята кутия с тайни, което го правеше толкова ценен. Не бях срещнала достойния да му се разкрия по този начин, а тази нощ възнамерявах да покажа само тялото си.

Смъкнах ципа на червената си рокля и заставах на вратата към спалнята. Той свали пуловера, сложи го на стола и се насочи към мен. Свлякох роклята на крачка разстояние. Дишането му се учести. Разкопча зелената риза бързо, а после изхлузи потника. Нямаше плочки, нито стегнати гърди, но поне нямаше и бирено коремче, наличието на което ме отвращаваше. Откопча колана на панталона, а аз сутиена си. По сини слипове приближи, когато аз бях легнала върху леглото и го очаквах. Пропълзя до мен, но не смееше да ме докосне сякаш бях от восък. Въздъгнах. Мразех да правя първа-

та крачка. Увереността с която флиртуваше с мен в ресторанта я нямаше, като при куче, което лае, но не хапе. Сигурно не бе очаквал да стигнем толкова далеч, но ако не побърза ще си остане само с гледането. Надигнах се, махнах ластика и разроших перчема му. Хванах дланта му и я разходих по корема ми докато не я поставих на лявата си гърда. Моментално другата бе също покрита. Започна да мачка, а после покри зърно с уста. Засмука го, въртя с език, хапеше, но техниката му бе слаба. Петър знаеше как да го прави. Знаеше правилата, границите, къде да гали, кое ме възбужда, но Никола не знаеше. Ръцете му трескаво обхождаха тялото ми в търсене на онези точки, които ще предизвикат реакция в мен, но повече приличаше на претърсване от полицаи. Бях отегчена още преди да е приключил с любовната игра, но знаех, че ако го отпратя сега, ще съкруша егото му. Слиповете му отдавна бяха издути. Съжалявах го. Вече разбрах защо всичкият му опит беше от секс за една нощ. Нямаше да го

насочвам. Нека се потруди. Много му беше дори да му дам шанс. Видях лига да се стича от ъгълчето на устните му, щом ги отлепи от гърдите ми, усмихна се и ми се доповръща. Чужда слюнка бе в топ пет най-гнусни неща за мен. Можеше да ме целуват, но не и да я виждам. Мокреше ме с език, оставяйки хлъзгави следи по кожата ми подобно на слуз от охлюв, проправяйки път нагоре. Зарови лице в шията ми, докато смъкваше бельото ми. Когато дланите му откриха процепа между краката ми той зарови пръстите си вътре и започна да дращи. Едвам се стърпях да го попитам дали няма мръсно под ноктите. Ако ме сърбеше, сама щях да се почеша. Задълба три пръста навътре и едва не изкрещях. Не му ли правеше впечатление, че не бях нито мокра, нито готова. Настани се отгоре ми и смъкна преградата помежду ни. В последния момент извадих презерватив от нощното шкафче. Той сам си го сложи. От това, което зърнах не бе обрязан. Започна обратно броене от пет назад. Тъкмо да попитам защо го прави и навлезе в мен. Стегнах се около него, обхванах кръста му за по-добър ъгъл и мисле-

но се проклех за мекушавието ми. С всяко раздвижване запращаше вълна от болка. Намери ритъм на тласъците. Щеше ми се да беше от бързите. Изглеждаше сякаш можеше да продължи така цяла нощ, а аз се молах да свърши. Докато обмислях достатъчно гадно мъчение равностойно на моето, дишането му се учести, тласъците станаха по-резки и краят му настъпи. Все още треперещ от усещането се настани до мен. Понечи да ме гушне, но отхвърлих поканата и го съпроводих до банята. Разочарова се, когато го оставих сам вътре, но не издържах. Искях да прикрия всяка следа от него по себе си. Огледах се за щети, но имах само зачервяване от протриване и накърнена гордост. Хрумна ми, че това между нас си бе чисто изнасилване, но аз си бях виновна, че го съжалих. Започнах да се бърша с мокри кърпички още преди да е пуснал водата. Ако е очаквал и секс под душа, жестоко е грешал. Прагът ми на гнусливост за тази вечер вече бе надвишен. Най-лошото бе, че повече бях отвратена от себе си. Сбрах чаршафите и ги хвърлих в коша за пране.

Загърнах се с халат да прикрия голотата си. Сгънах дрехите и му ги подадох щом излезе. Беше увит в любимата ми хавлия. Нямаше стомахът ми да понесе гледката. Само споменът щеше да ме преследва дълго. Дори не знаех дали отново бих допуснала мъж до себе си. Обещах си да правя секс само ако наистина го желая и когато не съм пияна. Вече дори Петър не желаех. Бях претръпнала, изхабена и емоционално ограбена. Исках само да се свия, да се прегърна и утеша. Защо ли се залъгах, че ще ми хареса, че ще бъде по-добър от Петър, с когото бях свикнала. Опаковката ме заблуди, защото сексът бе пълна катастрофа. Подадох му сешоар и щом се изсуши и прие приличен вид го изпратих до вратата. На изхода той се наведе за целувка. Ако му отвърнех, щяхме да продължим да се виждаме. Реших да го отблъсна. Поставих длан на гърдите му и се дръпнах назад.

— Не свърши. Нещо грешно ли направих? – щеше ми се да изкрещя в лицето му, че всичко се обърка. Ако ми бе харесало, щях ли да изпитвам чувство за вина. Станалото не може да се върне. Щях да се преструвам

до последно, че нищо не се е случило. Щях да залича всеки признак за това:

— Секс за една нощ, забрави ли? – усмихнах се вяло.

— Да, разбира се - каза неохотно. Заслиза по стълбите, но спря. - Ще те видя ли отново? – стори ми се, че открих повече смисъл във въпроса. Нямах да извърша някоя глупост, нито да избягам, но не го исках наоколо. Ако го видех отново, трудно бих се удържала да го нападам.

— Съмнявам се – въздъхнах. Гледахме се кратък миг. Не трепнах. Останах загледана след него в един дълъг момент, а после затръшнах вратата. Щях да съжалявам после. Щях да търся оправдания после. Исках да спя, но нуждата от душ надделя.

...

Глава 6

Не ми изглеждаше като джентълмен, а като мръсник. Ако погледът му хапеше, щях да съм оглозгана до кости. Не се впечатлявах лесно, даже ме ласкаеше. Малко мъже ме гледаха така, сред които не фигурираше бившето ми гадже. Никога не съм си падала по лоши момчета и така щеше да си остане явно. Жалко за него, доста усилия явно полагаше за този имидж като започнем от прическата, дъвката, слънчевите очила на ревера на черната мрежеста тениска, сребърната верижка с миниатюрна доларова висулка и обица на ухото, до кожените дрехи и безупречни обувки. Този човек определено не ходеше пеша, а може би се возеше в БМВ. Какъвто и да беше, нямаше място тук. Намръщих се, като явно не му пукаше от пренебрежителното ми отношение.

— Тогава си вървете – приложих повече натиск на вратата. Все още използвах уважителната форма. Той не се отдръпна. Нахалството му ми лазеше по нервите. Ако имаше нещо да казва, да го прави по-бързо. Губеше ми времето. Прекъсна ми писа-

нето. Имам и багаж да събирам. Ако не ми предлагаше квартира, не ме интересуваше. Надушвах проблеми покрай него с одеколон на канела, ала аз си имах достатъчно, така че да бъде така благодарен и да досажда на друга врата.

— Платихме си. Заслужаваме награда - издиша в ухото ми. Не разбрах кой бе другият за когото говореше. Сигурно бе въображаемият му приятел. Всякакви странници има. Дъх на ментови бонбони, вероятно го мъчеше гърлобол или лош дъх. Ако не спреше да нарушава личното ми пространство, силно вероятно да започне да страда и от болки в топките. Отърка се в мен като котка и влезе вътре неканен. Съжалих, че не му подложих крак. Настани се на дивана като у дома си. Въздъгнах и врътнах очи. Нямаше да се разберем с добро. Кръстосах ръце и затропах с крак, сякаш отброявах секундите.

— Може ли и приятелят ми да влезе? - блесна усмивка. През цялото време другия мъж е стоял извън полезрението ми. Груба грешка от моя страна ако смяташе

да ме нападне. Ръцете му бяха заети с цветя, шоколадови бонбони и вино. По-добре да си останат такива, че не искам да узнавам колко силно удрят, защото ми приличаше на някой, който не се свенеше да постави една упорита жена на мястото ѝ. Мускулестото му тяло се очертаваше по прилепнала тениска. Надолу носеше черни джинси и кубинки. Погледът ми се задържа на издутината в панталоните му повече от допустимото. Кожата му беше мургава. Косата му с цвят на кафе бе вързана на опашка, която се стелеше на вълни по гърба. Изглеждаше мека и гъста. Прииска ми се да заровя пръсти в нея. Свих ги в юмруци. Очите му бяха топли със светлокафяв цвят на жълд. Имаше малка бенка на бузата, която му придаваше по-меки черти и леко женствени. Това беше единственото женствено в него като изключим дългата коса. Замислих се над определението, което чернокосият даде. Естествено, че са гаджета, хубавите мъже са или гейове или заети. Бих добавила и с твърде високо самочувствие, като този тук, като дори не си направи труда да ме удос-

тои с някой от изяждащите погледи на приятеля си. Да, умееше да се прикрива зад твърде демонстративното поведение.

— О, вие сте гейове? - пошегувах се. Мъжът ме изгледа кръвнишки, докато минаваше покрай мен, но замълча. Явно другият беше по-приказлив, но не ми вдъхваше доверие. Само как ухаеше...на карамел. Исках да проследя пулса по шията му с вампирска нужда. Прехапах устна, когато погледът ми си открадна хапка от изпъкналия му обълзадник, а сърцето ми скочи в ушите. Не беше моментът да се червя, когато на него му идеше да ме удуши. Ако не възразяваше, щях да му покажа какво имат жените.

— Не, просто другари - скръцна със зъби чернокосият. Другият се подпря на стената близо до изхода. Стратегическо място, за да следи всичко наоколо и в случай, че решах да избягам в даден момент. Не бих бягала от такъв мачо, особено като не е гей. Белезници много биха му отивали. Той е от лошите, напомних си и разтръсках глава, за да прогоня мрачните мисли. Не мина и ден откакто скъсах

с гаджето, а обмислях варианти как да вкарам друг, непознат, мъж в леглото. Хормоните ми сигурно са полудели. Не можех да се оправдая, че съм пияна, както в предния случай. Всъщност, най-добре пишех след хубав секс, но приятелят му трудно би го отстъпил, а тройка не бе сред предпочитанията ми. Може би порно филм? Не, ако щях да ставам известна би било с творческия ми талант, а не секса.

— Е, момчета, защо ме търсите? – разперих ръце. Щом не можех да ги разкарам, налагаше се да ги изслушам. Не горях от любопитство защо двама съмнителни типове ме търсят през нощта. Не се съмнявах, че са въоръжени, пък и да не бяха, пак нямах големи шансове за бягство. В блока нямаше кой да ми се притече на помощ, ако ми направят нещо, защото обитателите или са опразнили апартаментите, или са старци.

— Защото си хубава – усмихна се черноокият. Пак похотлив поглед, макар че от грешния човек. Отвращаваше ме. Другият мъж врътна очи и въздъхна. Явно, не подкрепяше твърдението му, което не ме улес-

няваше. Исках да го впечатля, защото показваше безразличие към мен. Същото, с каквото отвърщах ако някой мъж ме заговореше. Опреданието, че съм заета, вече не минаваше, макар че тези двамата тук едва ли го знаеха. Можех да кажа, че излизам с престъпен бос или мутра, които обикновено не фигурираха на челните места на харесваните от мен мъже, но хей, хормоните ми беснееха пред дългокосия. Вероятно, каквото поискаше, щях да му дам и обещавай, само за целувка. Поклатих глава, не бях от този тип жени, които се раздават изцяло за мъжете и не смятам да стана такава глупачка, или поне да го показвам. Любовта е болест и се лекува с болка. Ако ме нарани, може да си го избия от ума. Все пак не смятах да се впускам в нещо сериозно, в нещо повече от секс за една вечер, и вероятно нагонът щеше да отшуми.

— Знам, харесвам се - отметнах си косата назад. Вече започвах да се харесвам. Щях да демонстрирам самочувствие, защото тези двамата не ме познаваха. Можех да бъда всякаква и да се отпусна.

— Още повече ще те харесаме гола – чернокосият зяпаше гърдите ми.

— Това няма да стане – поклатих глава. Дългокосият едва сдържа смеха си, а усмивката на мъжа с таралежовата коса се разтегли до ушите. Надвишаваше границите на благоприличието ми. Още малко щяха да ме накарат и да им танцувам. За каква ме мислят. Определено хазяйката им е наговорила нещо. Хората се събират и разделят, това е нормално. Връзката ми с Петър се изчерпваше и приключи, когато и двамата станахме квит с изневерите. Не възнамерявах да добавям още изцепки към съвестта си. Може би само шоу за приятеля му, когато е сам.

— Платихме си. Заслужаваме шоу – черноокият се намести по-добре на дивана, който изскърца, и разтвори колене. Вероятно очакваше стриптийз, ала разполагах с ограничени танцови заложиби, камо ли желание да напусна зоната си на комфорт. Ще има да чака, освен ако не опре дулото на пистолет в черепа ми, ала все още запазваше добрия тон. И двамата си лазехме по

нервите и границата на прескачане наближаваше, докато другият наблюдаваше безучастно. Скръстих ръце:

— Платили сте ми остатъка от наема.

— Мислехме, че ти е Мадам – повдигна вежди чернокосия. Отне ми време да загрея, че така наричаха съдържателката на публичен дом. Едва не прихнах да се смея. Както изглежда, нямаше голямо значение каква ми се пада и очакваше нещо в замяна. Е, нямаше да го получи.

...

Глава 10

Антоний отключи вратата, бутна ме напред и включи осветлението. Постави ме да седна на студен метален стол. Заклучи белезниците ми за пръчките на облегалката и се отдалечи с тихи стъпки. Присъствието му ми липсваше, сякаш спях и са ми отвили топлото одеяло. Настана тишина. Чуваше се дишане, пуфтене, кашлица. Не можех да определя колко човека бяха вътре, нито колко време е минало. Скоро пикочният ми мехур щеше да се предаде. Искаше ми се да придърпам роклята си надолу, а не да седя по гол задник. Поне столът се стопли. Наместих се удобно, типично по мъжки свлечена с разтворени крака, явно щяхме да се забавим. Какво чакахме. Защо не ме заведат в стаята и да се наспя като хората. Или поне да отида до тоалетната. Чувствах се като в чакалня на автогара, само че автобусът не е обявен и не идва. Може би стаята ми не е готова още заради ремонта, или ми готвят изненада, защото не съм предвидена. Моля се да няма балони във формата на сърчица, макар че не бих върнала бонбони или

торта. Равномерни отчетливи крачки към мен и изсекване. Избърса се в роклята ми, грубиян. Поне е някакво раздвижване. Хвана ме за раменете и ме прикова назад. Мазни ръце.

— Ще пициш ли? – груб неиздялан глас пълен с храчки. Поклатих глава. Сваляха ми торбата от главата. Не махнаха белезниците. Вгледах се в червендалесто лице с кафяви очи, мустак и тридневна брада. Тъмната коса стърчеше сякаш току що е станал от леглото. Блазе му. Усмихнах се. Бъди мила. Още нищо не ми е направил, ала предполагах каква щеше да бъде неговата роля. Той се намръщи и излезе от полезрението ми. Май някой е станал със задника нагоре.

— Защо няма лепенка? – проехтя мъжки заповеден тон. Столове изскърцаха.

— И без това мълчи – обади се Антоний от тъмнината. Значи, все още бе тук. Беше успокоително да чуя познат глас. Ала дали бе на моя страна. Дали ще стои и ще гледа какво ми правят безучастно. Или по-лошо, да се включи в забавле-

нието. Той ми е сводник. Той отговаря за мен. Разбрахме се да не поврежда стоката. За две неща им трябва връзана – секс или насилие. Предпочитах второто. Щях да ги насоча към този избор.

— Да не е глухоняма – засмя се писклив глас – Все едни такива ни ги водиш...

Огледах се. Напрегнах зрението си и потърсих Антоний за подкрепа. Намирах се в стая с крушка спусната надолу до челото ми докато съм в седнало положение, за да не виждам лицата на околните. Бели петна за-танцуваха пред очите ми. Запримигах и сведох поглед. Всички носеха дънки и кафяви обувки в различни тонове. По дължината на стъпалата и модела обувки съдех, че всичките шест седнали човека бяха мъже и то от различен обществен статус. Един от тях би трябвало да е големият мафиотски бос. Ако възнамерява изобщо да ме удостои с присъствието си. Тъй като не виждах стени-те, можеше да има и други хора, вероятно и жени. Сигурно пазеха жените си за психическия тормоз. Надявах се да не се наложи да премина първо през физически. Нима очаквах топло посрещане с цветя, бонбони,

прегръдки и милувки. Каква глупачка съм. Цветята и бонбоните си ги получих предварително. През ума ми пробяга мисълта, че така и не натопах букета във вода. За какви дреболии се тревожех, когато живота ми виси на косъм. Подсмигнах се. Погледнах към пода. Можеш да познаеш за какво служи стаята по пода ѝ. Беше от цимент. Имаше сифон. Надявах се да се намирам в баня и да служеше за мръсната вода, а не за кръв. Подрънкване на метална посуда вляво привлече вниманието ми. Уви, не бяха прибори. На масата до мен лежаха метални куки и скалпели и други принадлежности за мъчения, и ми се усмихваха с блестящи остриета. Мъжът, който ми свали торбата от главата, ги почистваше. Бяха ръждясали и имаше полепнали косми. Това е просто за сплашване, повтарях си, няма да ги използва. Въпреки това очите ми се разшириха, преди да скрия ужаса. Сега мъжът ми се усмигна. Преглътнах. Дано излезе жива от тук. Ала каквото и да ми правят, няма да се моля и да плача, обещах си го. Щях да стискам зъби и да търпя, както винаги. Няма да

се излагам, особено пред мъже. Или ще ме убият и ще загубят една изгодна инвестиция, или ще ми причинят леки щети. Щях да си нося белезите като бойно кръщение. Знак, че не съм се пречупила.

Вгледах се в ръцете на мърлявия мъж. Мазолести и набраздени, с мръсни нокти и дебели като кебапчета пръсти, бяха по-малки с поне сантиметър от тези на баща ми. Запитах се какви ли шамари бие и колко ли е издръжлив. Оставаше да симулирам страх, вместо любопитство. С шамарите можех да се справя. Само да не съм загубила тренинг. Какъв по-подходящ момент да се изпитам. Нали затова съм тук, да си припомня как се оцелява, да застана и прекрача ръба на силите си, физически и психически, за да събера парченцата пъзел от личността ми и да се завърна като победител. А наградата, животът ми, разбира се. Чуждият не ме вълнува. Дим и пепел, не ми пука за някакви си проститутки, а още повече за сутеньорите им. Аз също съм никоя и нищо в очите им. Не смятах да изпъквам и да се боря да докажа противното. Нямах амбиции. Имах покрив над главата си. Вече получавах това,

което бе моята част от сделката. Не ми пречете да пиша и може да се разберем.

Проучвах всяка резба по дланите на мъжа. Множество следи от дълбоки прорезни рани пълзяха по върховете на пръстите му. Представих си ги по мен и в мен. Задъхах се. Очите ми се разшириха. Номерът със страха вършеше отлична работа като намесех и секс. Как ли щях да се справям с вмирисани мръсни грубияни. Нима очаквах, че всичките ми клиенти ще са красиви и чисти като цветя след утринна роса. Трябваше да осмисля и сваля стандартите си или да променя тези на клиентите ми към себе си, докато не станат по вкуса ми. Жалко, че израснах и бях възпитана като порядъчно и примерно момиче. Никой от родителите ми не ми говореше за секс и откъде идват бебетата. Тъй като двата въпроса бяха свързани и си останаха само с бледа усмивка от мама, вместо отговор, стигнах до заключението, че сексът служеше само за да се правят бебета. Или поне с желание заченати, затова мислех че съм желано бебе и

това оправдаваше по-нататъшната липса на по-малки братя и сестри. Трябваше да избягвам на всяка цена зачеване, ала щях да опитам да позная насладата. Баща ми понякога завличаше майка ми в стаята им, биеше я, а после се чуваше пъшкане и стонове. След такава вечер майка все излизаше със своята бледа усмивка и синини, замаяна и с отвейан поглед. От малка се научих, че боят е признак за любов. Колкото повече те бият, толкова повече те обичат. Поне майка заглеждаше баща ми все така влюбено, независимо поведението му. Затова и аз отивах при него, казвах че го обичам и си изяждах порцията любовни шамари. Отне ми години, откакто се магнах, да осъзная че това е нещо грешно. Хайде, дебелако, обичай ме. Да видим колко ще издържиш преди да се изпотиш.

...

Глава 13

— Не със сутенъорите. Не спя със шефовете. С вас мога да имам само бизнес отношения – не продължих. Щях да кажа, че не смесвам работата с удоволствието. Като се замислех, спях с Никола, а той ми се оказа колега. Ако бях се върнала във фирмата щеше да бъде конфузно да се засичаме. Не го познавах, не съм работила с него, и затова не го броях.

— Трябва да знам какво предлагам. Не мога да те пусна на пазара без да съм те вкусил.

— Какво стана с изненадата? – размърдах се неспокойно и извърнах глава към рамото си. Жълтеникаво, лилаво и зелено се преплитаха с резки от охлузвания. Пипнах го и стиснах очи от болка. Тогава ме заболя окото. Вместо да ме носят на ръце, можеха да ме влачат за косата по пода и да имам повече натъртвания. Благодарях мислено на спасителя си за човешкото отношение. Хем изтъкваха, че животът ми е нищожен, хем Антоний

проявяваше интерес към мен. Противоречая си. Объркваха ме.

— Тогава ми опиши какво е да съм с теб – изрече с мъжествен глас запазен само за секс. Рязко извърнах глава и го изгледах неодобрително. Нямах да му описвам сексуалния си живот. Родителите ме учеха, че сексът е нещо срамно и за него не се говори, а се прави. Помня как когато бях малка попитах баща ми как се правят бебетата, а той ме зашлеви толкова силно, че се залепих за асфалта. Нарече ме курва и плю на мен. Повече не посмях да попитам. От тогава разбрах, че сексът е нещо лошо и покварява. Майка ми бе религиозна и ме е възпитала в благоприличие и чистота, а сексът не бе такъв.

— Ще ти кажа, че в отношение на секса си направил ужасна инвестиция и Кротката важи в пълния смисъл на думата и в леглото – изричах чаршафите и изпълзах от леглото, докато го казвах, когато Антоний се готвеше да се приближи отново. Вероятно планираше да го разбере на практика, но нямаше да му се дам. Едвам се възпирах да се затичам и да затворя вратата след себе си, за да се скрия. Погледнах се в огледа-

лото на шкафчето над мивката. Бях жалка картинка. Нима ме сваляше, когато бях в толкова отблъскващо състояние. По челото си имах охлузвания. Окото ми бе подуто като предпазна възглавница за кола, синкаво-червено заради съсирена кръв. Бузите ми бяха зачервени с отток и имаха бели петна, които се лющеха. На допир бялото бе по твърдо. Пареха и затова наплисках лице със студена вода. Свих шепа и пих докато си напълних стомаха с вода. Дори не бях усетила колко съм жадна. Отворих шкафчето и открих мостри сапун и шампоани както по хотелите. Отворих ги и вдишах аромати на водна лилия и жасмин. Представих си се във вана с благоуханни масла. Озърнах се, банята бе малка и нямаше вана. Сигурно като предпазни мерки срещу опити за самоубийство. В моя полза бе, че ако имах можеше да ми се наложи да кисна вътре с клиентите. Въпреки това не ме спасяваше от секс под душа с клиенти. Прииска ми се да се изкъпя и да сваля цялата мръсотия и пот от себе си. На вратата липсваха хавлии. Това ме спря. Антоний се бе умълчал и затова

надникнах да проверя дали още е тук.

— Не обичаш да доминираш? – попита щом отново го удостоих с вниманието си. Стоеше си така както го оставих. Облегнах се на стената. Имах нужда от нещо солидно зад гърба си.

— Сексът е просто акт. Лежа си и мъжът вкарва и изкарва. Без чувства...– свих рамене. Отговорът ми не му хареса, защото направи кисела гримаса. Картите падаха.

— ...без оргазми? – да, осъзнаваше колко лоша инвестиция е направил и колко е сбъркал като не ме е убил. Все пак гарантираше за мен пред шефа.

— Не съм стигала до там – прехапах устна виновно и сложих ръце отпред като за срамена ученичка. Погледът му се приплъзна към дланите ми и това до което стояха. Пак се размечта повдигнал едната си вежда.

— Значи, обичаш да се владееш дори в леглото. Някои мъже разбират кога симулираш.

— Аз не играя – изръмжах. Това бе обидно за мен. Все едно лъжа мъжа. Може би просто не бях срещнала добър любовник. Сигурно клиентите ми ще променят това.

— Ще ти се наложи.

Глава 15

Няма нищо по страшно да живееш сама и някой да те хване за рамото. Сковах се. Бях завита през глава. Ами, ако са крадци? Не смеех да надзърна. Все някога щяха да си тръгнат. Защо ми беше да си лягам толкова късно. И окото как ме боли. Бузите парят. Сякаш се върнах в детството ми. Майка ме събуждаше след като баща ми тръгнаше на работа. Не смеех да му се явя сутрин. Особено ако предния ден ме е удрял. Тя ми носеше чай и мърмореше нещо поднос докато мажеше страните ми с крем. Това бе най-близкото нещо, което бих нарекла нежност, което съм получавала някога. Сълзите ми рукваха. Плачех без глас. А майка ми все така тихо шептеше. После сълзите пресъхваха. Тя ме милваше по косата и се усмихваше. Слънцето блестеше в лешниковите ѝ коси, а наситено зелените очи ме навяваха на мисли за поля и гори. Скитах из тях мисловно. Губех се и пак се намирах. Сигурно затова зеленото ми е любим цвят. Изпивах си

чая и се приготвях за училище. Единствено в тези моменти ми бе най-близка. Споделяше единствено болката ми. През останалото време я ненавиждах заради мекушавостта ѝ. Но и аз търпях. Умолявах я да избягаме, но не предприемах действие. Живота ни бе тук, училището ми, работата ѝ, приятелите ѝ. Аз си имах само нея. Издържах докато не завърших седми клас. Тя така и не се реши, дори след като баща ми умря. Злините му останаха без възмездие. Стоях от съжаление. Тя се вкопчи в мен. Задушаваше ме. Карахме се все по-често. Чашата преля след случката с психиатъра. Тогава тя ме удари за пръв път в живота ми. Щом поотраснах избягах сама. Нищо не ме задържаше вече. Макар и късно...

Лицето ме болеше. Сълзите ми мокреха възглавницата. Сякаш бях отново онова малко наранено момиче. Сякаш отново съм си вкъщи. Сякаш щом отметна чаршафа ще зърна угриженото лице на майка си. Ето, шепти ми нещо. Не мога да навържа думите. Дланта ѝ почива на рамото ми. Възглавницата попива стоновете ми. И вдишвам аро-

мата на люляк. Нейните чаршафи ухаеха на босилек. Не съм си вкъщи. Това не е майка ми. Майка ми е мъртва. Изоставих я. Нараних я. Отрекох се от нея. А сега я виках, за да ме утеши. Нямаше я и нямаше да се върне. Свих се на кълбо. Прости ми мамо, прошепнах. Ръката на рамото ми се размърда.

— Кротке, Кротке, събуди се! Време е да ставаш – някой продължаваше да шепти. Майка ми не ме наричаше така. Какво е това скапано име. Отметнах чаршафа рязко:

— Остави ме на мира! – изкрещях. Пропаднах в поглед черен като черна дупка. Черни като душата на мъжа пред мен. Дишането ми стана накъсано. Сърцето се надбягваше с времето. Капки пот се стичаха по гръбнака ми. Кожата ми настръхна. Стана ми студено. Насилих се да се откъсна и да погледна встрани.

...

Глава 17

Преминахме към следващата врата с номер 44 и лист с надпис „Козметик“. Подозирах, че ще изредим всички врати по коридора, но щом се опитах да ги преброя, Антоний ме издърпа вътре. Обгърна с ръце раменете ми, завъртя ме и притисна в ъгъла на небесносиня стая. Затисна ме с тялото си. Устните му бележеха врата ми с мокри следи. Ръцете ми останаха приклепени свити до гърдите ми. Неговите длани обхождаха тялото ми. Присвивах се и се притисках към ъгъла, в опит да се отдръпна. Тихи скимтящи звуци излизаха от устните ми. С разширени очи търсех някого за помощ. Кубрат бездействаше, докато Антоний щеше да ме изнасили. Не можех да видя дали има други хора в стаята, защото бе препречил гледката. Лицето му беше напрегнато, очите му ме прогаряха. Кимна леко. Искаше да позволя на Антоний да се възползва от мен. Този път нямаше да го изпълня. Нямаше да ме има ако не исках. Поех си дълбоко дъх. Стиснах очи и опитах да се дистанцирам от ситуацията. Преглътнах страха. Обикновено

той парализира тялото и прави движенията несръчни. Като лоена топка се свлече в стомаха ми и предизвика гадене. Само при мисълта Антоний да извади и вкара патката си в мен жлъчка се издигна нагоре. Кубрат нямаше да се намеси каквото и да стане. Трябваше да разчитам на собствените си сили. Знаех точно какво да правя. Научиха ме от уличните банди в Бургас. Тренираха ме. Не веднъж успях да се измъкна. Тук случаят беше по-друг. Антоний ме мислеше за добро, страховито и слабо момиче. Налагаше се да се държа като такова. Бойните ми умения бе нужно да останат в тайна. Моментът не беше подходящ да се разкривам. Опитах се да се отърся от усещането на допира му по цялото ми тяло и да се ориентирам къде бяха ръцете му. Лапите му мачкаха голия ми задник. Ту се спускаха надолу между краката ми, ту се издигаха нагоре и хищно грабеха плът. Ризата ми бе издърпана нагоре. Езикът му правеше кръгови движения по ключицата ми и се спускаше надолу към пазвата ми. Размърдах крака, за да проверя колко място имам за мане-

ври. Ако преди трепереха и не ме държаха, сега бяха заковани към земята. Насилих се да спра да се боря. Антоний се изкиска тихо. Издърпа едната си ръка. Знаех какво щеше да направи, да извади патката си. Нужно му беше пространство, затова отлепи тялото си от моето. Грешно си ме разбрал, кучи сине, не се предавах. Плъзнах пръсти нагоре по гърдите му. Той се задъха. Прокарах единия си крак нагоре по неговия. Оттласнах се от стената, завъртях ни и го натиснах в ъгъла. Забих коляно в областта на слабините му. Той изписка. Опитвах се да го удуша с длани. Той разшири очи. Пръстите му стиснаха китките ми в опит да се откопчим. Лицето ми остана каменно. Като хватка на граблива птица не пусках. Червеното пъплеше по лицето му и този път не беше от похот. Втори ритник от другата страна. Той се свлече леко надолу. Канеше се да ме ритне в корема. В този миг съжалих, че не носех токчетата, но все пак премазах пръстите на краката му. Не успя да ги отлепи. Гледах го от високо. Ако се приближах още малко щеше да сграбчи косата ми. Разчитах всяка мисъл по

очите му. Страхуваше се. Очите му търсе-
ха Кубрат, но бях блокирала видимостта
му. Неусетно бях затегнала хватката си на
врата му. Лицето му придобиваше син-
кав цвят. Можех да го убия просто така.
И какво щях да спечеля? Не и благоволе-
нието на шефа му.

Глава 24

Кубрат: Оставих чинията на масичката до вратата на стаята на Кротката. Мачках в ръцете си дрехите ѝ и вдишвах аромата им. Наситен като кафе и сладникав като карамелизирана захар, но с примес на горчива нотка като отрова. Тя беше най-съблазнителната, най-дразнещата, най-опасната и най-плашещата жена, която съм срещал. Излъчваше студ до такава степен, че ми се искаше да я прегърна и да я сгрея. Ала отхвърляше всеки мой опит да я стопля. Дори когато изглеждаше, че има нужда от подкрепа и утеха, когато гледаше като наплашена и наранена сърна с тези влажни очи, тя ме изгони. Избягваше очен контакт и се срамуваше от емоциите си, но не осъзнаваше че истинската смелост и сила е да ги демонстрираш открито. Все още не осъзнавах какво чувствам, толкова много чувства и мисли. Объркан съм. Само се моля това да не е любов. Тази жена не умее да обща. Някой трябва да я научи. Мен Емилия ме намери, когато бях загубен, наранен, из-

плашен, вбесен, затынал догоре в лъжи,
насилие, болка и постепенно осъзнаващ
сериозността на ситуацията от която не
виждах изход.

Глава 23

Кубрат ме чакаше облегнат на бюрото. Лаптопът ми ме чакаше там. Не бях в настроение да пиша. Още бях подвластна над емоциите. Нямаше да мога да ги удържам дълго. Облегнах се на вратата на банята. Гледахме се така за един дълъг безмълвен момент. Би трябвало и на Кубрат да бъда ядосана, но не бях. Цареше неловка тишина. Той вмъкна пръсти в джобовете си.

— Как си? – прокашля се. Мускулите му напирара през тениската му. Беше толкова секси. Отклоняваше мислите ми от проблема. Така нямаше да се реши. Нищо не можеше да има помежду ни, припомних си. Той си има друга. Вероятно с по-голяма нужда от утеха и защита от мен. Не исках неприятности, особено с ревниви приятелки. Накъде по-зле.

— Добре съм. Ще се оправя – извърнах глава. Дори не можех да го гледам...

— Какво мислиш да правиш с Антоний? Може да го смениш, ако решиш...

— Имаме два варианта. Или да работим заедно, да се спазарим и да печелим...

— Или да се заплашваме, нападаме, вредим и избием помежду си.

— Това с косъма си беше явна заплаха.

— Вероятно избира втория. Тогава отказвам да работя. Няма да правя любов, а война. Проблемът ми е с Антоний и ще го разреша с него, няма да избягам при друг. Заедно сме тръгнали, заедно ще приключим. Той решава как – вървах напред назад из стаята. Прегръщах раменете си. Студът сякаш извираше от мен. По това си приличахме с Антоний и само той можеше да ме разбере и овладее. Кубрат беше огън, толкова жив, импулсивен, страстен и разрушаващ. Колкото и да копнеех да ме стопли, знаех че щях да изцедея тази топлина от него. По добре да стои далеч от мен. Когато клиентите ми дойдат, трябваше да им посветя цялото си внимание. Трябваше дотогава да отблъсна Кубрат.

— Ще те пазя, няма да допусна да те пипне с пръст – приближи се. Канеше се да ме прегърне. Вдигнах ръце между нас, за да го спра. Нямах нужда от утеха. Сама

щях да се справя по-добре. Защо не си тръгва? Исках да се разтоваря. Чувствата ми кипяха в мен. Трябваше да ги овладея. Да си върна самообладанието и твърдостта, а не да се разтапям по разни мачовци. Объркваше ме. Досега съм отказвала помощ. Така щеше и да си остане. Особено когато видях точно как ме пазеше. Не, благодаря. Ще пропусна. Не струваш.

— Видях как ме пазиш – вдигнах очи. Не можах да си придам злобен поглед, не можех да го мразя. Вероятно съм изглеждала като ранено животно, защото той продължаваше да пристъпва с вдигнати ръце. Ранените животни са най-опасни. Отстъпвах докато не достигнах стената. Изпънах се до нея и вирнах брадичка, както направи лаборантката при мен. Исках да се свлека, да прегърна коленете си и да плача, да крещя и да чупя. Сама! Нямах да се разкривам пред него. Не можех. Чувствата са излагация и слабост. Затова и не ги споделям. Той не се отказваше. Постави ръце от двете ми страни и се наведе напред. Дъх целувка с аромат на кафе. Косата му се стелеше на вълни пред лицето му. Очите му бяха пла-

мък. При други обстоятелства щях да се възбудя, но този път се чувствах прилепена в капан. Трябваше ми въздух. Исках да се боря. Да го отблъсна. Той ме бе впримчил с погледа си. Дори не можех да мигна.

— Като гледах как Антоний те опипва исках това да са моите ръце – издиша. Допря чело в моето. Все още не ми бяха ясни намеренията му. Само си говорехме. Ако се опиташе да ме изнасили, щях да се съпротивлявам. Останах в режим изчакване.

— Вече имаше този шанс – гласът ми прозвуча дрезгав. Той се засмя. Наясно бях че беше номер. Не съм толкова глупава. Той не мислеше така. Смехът ме обгърна като одеяло. При други обстоятелства щях да се засмея с него. Не и сега. Преглътнах.

— Идеше ми да му счупя ръцете. Едвам се овладях – удари с длан в стената. Мек водопад от коси погали челото ми. Исках да прокарам пръсти по тях.

— Да, разбрах че само гледаш – измърках. Повдигнах коляно, както направих с Антоний.

— Удържах Антоний, защитих те. Какво повече искаш? – преглътна. Можех всичко да поискам. Него? Той ме искаше единствено ако бе доброволно. Няма начин. Не и тук.

— Нищо не искам от теб и нищо не може да стане – процедих през зъби. Той примига.

— Може, толкова е лесно. Само... - навеждаше се все по близо. Вдигнах длан, за да го зашлевя. Той я хвана в движение. Избрах лесното и затова съм затворена тук. Винаги съм избирала лесното, вместо да се боря. Винаги съм се задоволявала с малко. Но с едно не правя компромис, себе си. Антоний оспори думата ми. Кубрат не е Антоний. Втори няма да успее. Не трябва да таи напразни надежди.

— Докога ще се самозалъгваш? – размаха ръката ми - Не се славя с търпение. Изгарям.

— А аз не се славя с импулсивност – изсъсках - Върви при своята и нека тя угаси пожара.

— Гадно е, когато друг го пали – направи кисела физиономия. Пусна рязко ръката ми.

— Не съм ти давала сигнали да реагираш така – примигах. Надявах се да не бе усетил как ми влияе. Привличането е взаимно. Огънят бушува. Заплашва да ме изпепели. Огън се гаси когато спреш достъпа на въздух. Ако не отвърщам, може и да се откаже. Не съм крадла, да открадна чужд мъж. Не съм като приятелката на Петър. Ако имат проблеми ще ги разрешат заедно. Не исках да бъда отдушник, когато нещата между тях не вървят.

— О, напротив, да ти опресня ли паметта как ме зяпаше в тоалетната. И не само...- прехапа устна, отърка се в мен и сведе поглед надолу. Зърната ми не се втвърдиха, отдъхнах си. Не бе момента. Владееха ме негативни емоции. Трудно превключвах.

— Ще те имам, помни ми думата – отгласна се и се отдалечи. Издишах. Дори не бях осъзнала, че задържах дъха си. Той се върна на обичайното си място до вратата.

— Не таи напразни надежди, ще се разочароваш – наклоних глава. Не биваше да си играя с него. Тази игра ми харес-

ваше. Караше ме да се чувствам специална. Очакваше се да го отблъсна. Дали щях да се чувствам като победител, когато го постигна? Щеше да боли.

— Съблечи се – заповяда. Не ми харесваше, когато някой се прави на доминантен. Направих го бързо и чевръсто. Разкопчавах ризата докато се приближавах. Очите му бяха в пръстите ми. Връчих му дрехите на смачкана купчинка. Той ги постави на масата и се зае да ги сгъва. Хвана ме, че го гледам:

— Яж – бутна ми чинията със сандвича.

...

Глава 29

— Би ли спала с жена? – Антоний издиша в ухото ми и навлажни устни.

— Не. Идея си нямам как изобщо го правят и какво къде пъхат – дръпнах се. Само ако искаше да му изпълнявам някоя негова фантазия...дали в списъка ми с хора с които не исках да спя влизаха и жените. Мислех, че се подразбира.

— Значи си мислиш, че единствения начин за получаване на оргазъм е чрез проникване?

— Ами...- топлината се издигаше по лицето ми.

— Колко си ограничена. Ще се научиш – бутна ме по рамото. Не смятах така.

— Кое повече слушаш, главата или сърцето? – разговорът ставаше интересен.

— Главата. Абе, има нещо в гърдите ми дето тиктака...- потупах се над сърцето.

— И при мен е така – очите на Антоний светнаха от въодушевление. Не исках да приличам на него. Той беше лош човек. Нещо в което щях да се превърна ако пуснех тъмнината от себе си. Скоро

клетката щеше да рухне и да помете всичко и всички, ако Антоний продължаваше да ме предизвиква. Не исках да си мерим лошотията. Не познавах границите ѝ и затова отказвах да я пускам. Страхувах се от себе си. Страхувах се на какво съм способна. Че ще прецакам нещата. Че другите също ще ги е страх или ще ме намразят ако ме опознаят. Тук не съм, за да правя приятелства, напомних си.

— Много хора ми казват че съм безчувствена, студена, без способност за емпатия...ако не бях такава, след всичко дето съм преживяла или съм видяла, да съм се самоубила досега. За мен има грешка и наказание – кожата ми настръхна. Потърках ръка. Стана ми студено. Или този студ извираше отвътре?

— А ако ти си тази дето сгреши? – Антоний постави длан на гърба ми.

— Поемам отговорност и продължавам напред – кимнах. Сълзите напиреха. Издишах.

— Значи си си простила за изневяратата?

— Минало и заминало. Просто... твърде много ми се натрупа и прегорях. Проблемът

не ми беше толкова изневярата, колкото че ме уволниха. За това повече ме боли.

— Да, хората правят грешки, когато са под въздействие на силни емоции. Дори когато са приятни и са на върха. Тогава сгромолясването е по-голямо – Антоний стисна дланта ми. Говореше за проклетата изневяра. Нали сега си плащаш за това? Да беше само тя. На езика ми беше да го попитам как той е станал такъв? Едва ли детската му мечта е била да стане сутенър. Дали е имал всичко и го е загубил? Когато си горе се самозабравяш, а когато си долу се подценяваш.

